

[Thastrup.]

Men det er dog ikke det vigtigste hensyn. Reglen om politiets opgaver findes som bekendt i retsplejelovens § 108, hvori der står:

„Politiets opgave er at opretholde sikkerhed, fred og orden, at påse overholdelsen af love og vedtægter samt at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgning af sådanne.“

Det er klart, at politikredsinddelingen må være sådan, at politiet bedst muligt kan løse disse opgaver, og her er det vigtigt, at politiet så hurtigt som muligt, når farer truer, forbrydelse er begået eller ulykke sket, kan komme til stede med det fornødne mandskab og de fornødne hjælpemidler. Det er døgnvagtordningen, der her er af afgørende betydning. Det bør være sådan, at det overalt er sikret, at politiet i givet fald med øjeblikkeligt varsel kan rykke ud med to raske mand, ligegyldigt om det er ved dag eller ved nat. Men hertil kræves efter reglerne om tjenestetid og efter de afløsningsforhold, der findes, et personale det pågældende sted, der helst skal være på 40 mand, men kan gå noget ned derunder, dog ikke under 30. Af landets 72 politikredse opfylder kun 44 dette krav, og heraf har endda 14 kun mellem 30 og 40.

Når vi fra mit partis side lægger så stor vægt på den hurtige og effektive indgriben, er det, fordi den har stor betydning med hensyn til at forebygge kriminalitet. Jo længere tid der går, før politiets indgriben kommer, efter at forbrydelsen er begået eller ulykken sket, des vanskeligere er det at oplære forbrydelsen eller ordne sagen, og frygten for opdagelse er langt mere virksom til at afholde mennesker fra forbrydelser end truslen om hårde straffe.

Hvorfor har vi de mange bankrøverier? Straffen er hård nok, efter § 288 op til 10 års fængsel. Men de er vanskelige at oplære, måske fordi man ikke har fundet det rette samarbejde mellem politi og banker. Vi ved alle, at den store kriminalitetsstigning navnlig har vist sig ved tyverierne. Også her er straffen hård nok: efter §§ 285 og 286 op til 2 år første gang, op til 3 år ved gentagelse og op til 6 år ved groft tyveri. Men det er vanskelighederne ved at oplære sagerne, der er det afgørende. Ved en stærkere koncentration kan vi få en bedre planlægning

af politiets arbejde og en stærkere overvågen af veje og gader, og ikke mindst dette kan vi forvente vil give virkning. Det er i virkeligheden befolkningstallets nedgang på landet og væksten af byerne, der ligger bag kravet om denne stærkere koncentration.

Må jeg nævne et tredje eksempel. Vi er nogle steder her i København og dens omegn og nogle steder ude i landet plaget af drenge- og ungdomsbander. De laver tyverier, og navnlig er de til stor gene for fredelige, ikke mindst ældre mennesker, der ikke er egnede til og heller ikke ønsker at komme i håndgemæng med dem. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis vi har den rigtige fordeling af politiet og vel at mærke tilstrækkeligt politi til bare nogle få gange at gribe ind, så hører dette uvæsen op. Jeg taler ikke helt uden erfaring. I min tid som justitsminister blev Nørrebro plaget af en drengebande, den såkaldte „støvlebande“. Meget hurtigt, næsten ved første indgreb, opløstes den. Her betød straf ikke noget, for de var næsten alle under den kriminelle lavalder og kunne ikke straffes. Det var indgrebet, det var frygten for opdagelse og afsløring, der var det afgørende. Her tror jeg, at betænkningen har ret i, at den nuværende spredning ikke er heldig, men at en større koncentration, således at vi bl. a. kan få døgnvagt alle steder eller dog det overvejende antal steder, er rigtig. Men naturligvis må dette princip som principper i almindelighed tages cum grano salis, med et vist forbehold, hvad jeg skal komme tilbage til.

I betænkningen er der, som jeg nævnte, også gjort rede for nogle hensyn, der taler imod en forøget koncentration: afstandene, politiets lokalkendskab og befolkningens mulighed for at få forbindelse med administrationen gennem politiets ledelse. Jeg tror ikke, at det første af disse i dag spiller nogen større rolle. Derimod tillægger jeg de to næste en ikke ringe betydning. Jeg mener dog, at de kan opfyldes ved, at vi beholder underpolitistationer og landbetjente og får et stigende antal distriktsbetjente.

Derimod er der et forhold til, som jeg nok synes har en vis betydning. Det er begrænset, hvor meget et enkelt menneske, selv en politimester, kan overkomme, bevare oversigten over og føre den fornødne kontrol med, og det er begrænset, hvor meget der vindes ved koncentration. Hvis den drives